

Rigsdagstidende.

1858. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 105.

Tiende Session.

32te Møde.

Tirsdagen den 16de November Kl. 4.

(Fortsat.)

Søgsbro (fortsat): Forslaget gaaer nemlig ud paa, at Menigheden skal have Ret til at vælge mellem 3, som blive fremstillede af Ministeriet; den kan altsaa forkaste 2. Det er, skulde man synes, det Mindstmulige, hvortil Menighedens Medbestemmelsesret kunde indskrænkes, og det er Noget, som man vistnok uden allermindste Fare kan lade træde ilive. Seer vi f. Ex. hen til Slesvig, saa ville vi finde, at dette er Tilfældet med $\frac{2}{3}$ af Kaldene, uden at der derved er forbundet større Ulemper end de, der nu følge af Statens Besættelsesret; det Samme finder Sted i hele Sverrig, og der er vistnok flere andre Lande, hvor man kan finde noget lignende. Det kan dog vist ikke længere gaae an at nægte Menighederne Ret til selv at have Indflydelse paa, hvilke Præster de skulle have; det kan ikke efter den Udvikling, som nu alle Forhold have faaet, ret længe gaae an at blive ved at sende Menighederne Præster, som de maaskee have Meget imod, ja endogsaa have fræbedet sig, blot fordi nu disse Præster engang have visse Characterer, en vis Embedsald eller en vis Levealder, som Staten anseer for den passende til, at en Præst kan faae et saadant Kald. Jeg veed vel, at man i den senere Tid, og jeg kan ikke Andet end finde det overordentlig prisværdigt, har stræbt efter at tage Hensyn til Menighedens Krav, men jeg troer dog, at det langtsaa er fæet i den

Grad, som det burde, og ialfsald fæer det ikke paa den rette Maade, naar man ikke giver det i selve Menighedens Haand. Menighederne have en ubestridelig Ret til selv at have Indflydelse paa, hvem de ville betroee deres Sjælesorg. Det er Noget, som ligger i den ældre christne Kirkes hele Forfatning; det er Noget, som Luther har udtalt paa mange Steder, som ogsaa i sin Tid blev gjenneført i de lutheriske Kirker, og navnlig ogsaa er blevet gjenneført i vore danske Kirker ved Kirkeordnansen af 1539 og ved de Riber Artikler af 1542, hvorefter det blev overladt til 7 af de bedste Mænd i Sognet at bestemme, hvem der skulde være Præst, som Biskoppen eller Propsten derefter ordinerede. Staten havde dengang ikke de Garantier for vedkommende Præsters Dygtighed, som den nu har, idet der dengang ikke var nogen Examen eller anden saadan Prøve, undtagen netop den, som de skulde underkaste sig for Biskoppen, inden de bleve ordinerede. Nu da disse ere komne til, skulde man da synes, at Staten havde al den Sikkerhed, den behøvede, og at man kunde overgive det til Menigheden at vælge mellem dem, Staten saaledes har sat sit Præg paa. Disse almindelige Menighedsvalg fra vore første lutheriske Arhundreder lede vel ofte et Skaar, saavel ved Propsternes som ved Adelens Myndighed, og af og til vel ogsaa ved de kongelige Lehnsmænds Indgriben. Der kan vistnok ogsaa fremvise mange Misbrug af dem, baade saadanne Misbrug, som man dengang ansaae for at være gode, altsaa for ikke at være Misbrug, og saadanne Misbrug, som man baade dengang og nu maa indrømme at være Misbrug, men det er et stort Spørgsmaal, om Landsbymenighederne